GS 670

Trenne
Helt nya och lustiga
Sjömans-

Wisor,

Den Första:
Wi som på hafwet wida, J storm ꝛc.

Den Andra:
Du redelige Sjöman som wågar ditt blod ꝛc.

Den Tredje:
Men ingen kan tänka och ingen kan tro, ꝛc

Alla tre sjungas under sina egna Melodier.

Gefle, tryckt hos C. P. Sundqwist 1864.

I.

Wi som på Hafwet wida, I storm och owär wandra kring, Wi får ej längre bida, Se flickor i en ring! Hur de oß kransar binda, Och sätta oß uppå, När wi wårt ankar winda Och tåg om spelet linda; Wi straxt til sjös då gå.

2 Då wi med mod och nöje Wårt ankar lyckligt windat opp; Så hißa wi med löje Märssegel upp i topp. När segel-flaggan swajar; Då säga wi adiö, Se wimplar hur de wajar! Wi rår i syrkant kajar. Lef wäl hwar Swenske Mö.

3. Wi låte Fäcken falla, En man wid springet färdig står. Ja klara äro wi alla, När wi Comando får. Wårt skepp i låga blänker Af snälla Styckeskott, Jag på min Flicka tänker, All sorg i hafwet sänker, Och lyckligt seglar bort.

4. Med täcka kinder wäta, Min flicka uppå stranden står, Adjö farwäl mitt säta, Jag afsked från dig tar, Jag dig i mörkret gömmer, Til deß jag dig får se, Hwar natt jag om dig drömmer, Och aldrig jag förglömmer, Förr än jag med dig dör.

5. Då himlen blifwer mulen, Och Solen under målnen går, Ja natten kall och kulen, Då kostar det wist på, När rägn och snö sig blanda, Och hafsens böljor rörs, Då måste jag som andra, På stålta böljan wandra, När blixt och dunder hörs.

6. Ack! se hur sjöman snälla, Han uti märsen swingar sig, Han aktar ej hwad gäller, Han är så gladelig, Han stundom win får dricka, Ja stundom äfwen wa'n; Ja lycklig är den flicka, Som sjömans skål får dricka, Och säga skål min man.

7. Nu waren då wälkomne I sjömän ifrån utländsk ort, Ja alla äro wi glade, at resan gådt så fort; Wälkommen til din flicka, Hon längtar efter dig, Så wil jag din skål dricka Och önska dig god lycka. Ja hurra hwar för sig.

8 Blås upp i Musikanter, För sjömansgoßar friskt lått gå; Ty alla ha de hjertan Liksom af Järn och stål. Ja alla äro de klara, At wåga Lif och blod. För Fosterlandets åra, Och wåra flickor kåra, Samt det med hurtigt mod.

9. Wi årons krantsar knyta, at sätta på de Swänska Mör, Wi sådant hjerta hyla, Så länge tils wi dör. Ack täcka kära själar, Glöm aldrig bort er wän, Som för sin flicka trålar, Mot werldens falskhet stråfwar. Gif hjertat ert igen.

Den

Den Andra:

I.

Du redelige Siöman som wågar ditt blod, för Kong och för Fädernesland, Nu wänta wi med glädje din ankomst så god, Från brusande wåg til wår strand, Wår kärlek är ren Som Solenes sken, Min blomstrande ungdom förutan all mehn, Jag öfwar och är icke sen.

2. Min ustaste lefnad beblandad med yrst, Här är intet annat än qwal, At lefwa jag hafwer för ingen mer lust, Men tårar förutan alt tal Skal blifwa mitt bröd, Så länge på Sjö Min käraste han wandrar och lider stor nöd, Ja endast at skaffa mig bröd.

3. Men hwar finnes trohet bland menniskor mer, Bland tusende man knapt finner en, En dagelig spegel för ögon jag ser, Huru trohet och kärlek är ren, Blir trampad uppå, Men huru skal gå? Tänk aldrig i werlden dig lyckeligen går! Du måste med skammen bestå.

4. Jag ledes wid lifwet, jag längtar at dö, Och önskar jag lägo i graf, Så länge min Käresta han wandrar på sjö, Och swäfwar på bruſande haf. En Enka ei kan så sörja sin man, Som jag sörjer wännen och önskar at han lägo bäddader uti min famn.

5. Jag är nu uti mina blomstrande år Upammad utaf fagraste kjön; Så länge som hjertat och wännen förmår För dig wil jag bedia en bön; Låt flickorna små ostadiga gå, Och wänta uppå Den de aldrig kan få, Til slut få de ogifta gå.

6. Jag nödgas at låsa fast jag icke bör, Mitt eget upammade krus: Men ofta, ty wärr man det spörier och hör, Huru de här kärleken bär, Ty ungdomen nu de önska stå brud, Och öfwa sin kärlek mot sex eller siu, Som räknas för ingen ting nu.

7. Ack ustaste trälar föracka ej den, Som nögd med sin fattigdom är, De söka hos jordiska trälar er wän, Som guldne gåfwor frambär, När HERREN tar sitt Hwad kallar du ditt, Då är jag förnögder med det som är mitt, Och lefwer för sorgena qwitt.

8. Til slut wil jag bedja at Himmelen må Förbarma sig öfwer en wän, Som nödgas mot döden på böljan at gå. Bland dem hafwer jag ock en wän: Gud hielpe dem då, Mot frestelsen stå, At wi dem med glädje en gång kulle få, Och munteligen med dem tala må.

Den Tredje:

I.

Men ingen kan tänka och ingen kan tro, hwad ondt som en Siöman månd' lida Han har hwarken dag eller natt någon ro, För owäder och storm han månd' lida, för Bankar och för Skär, för Turk och Hedninger, Och alla Siöfarliga qwider.

2. Och

2. En resa ifrån Bergen wi oß förhyra lätt,
Wi tänkte oß til Liſſabon at gånga Med Capten Petter Weßel wi oß förhyra lätt, Som den wandrande Jacob mände föra, år 1700:de och 33 dertil, Om wåren wi resan begynte.

3. I HErrans Namn wi med gladje ankar lyftade, Och resan mände lyckeligen sätta, Compaßen och Rolet wi wäl uppaßade, Och ingen ting så mände wi förgäta, I Siu weckors tid, war winden oß blid, tils wi fik Cap-Fönster i sigte.

4. Der sägo wi et Skepp, til Sjös emot oß kom, Sju mil utan före Cap-Fönster, Som war en Turkisk Sjöröfware så grym, Han mände oß snarliaen hinna, Den stund han til oß kom, Då sköt han på oß grymt, Lik som wi hade warit hans like.

5. Men wi som hade hwarken wärja eller skott, hwarmed wi oß då försware kunde, ändå så sköt han på oß alla skott på skott, at Skeppet nästan wille gå til grunde, En kula han sköt, at wår Capitain blef död, Der til och en Jungman wid rolet.

6. Det war icke nog med detta som skedt, han wille hos wår Styrman wäl gästa, Ett hål uti hans hufwud så widt och så bredt, men skonte honom dock uti lifwe, Strax måste wi på stund, tilsammans Sexton man, Om Bord på det Turkiska Skeppet.

7. Sen förde de oß alla til Skeppet igen, Med slutade fötter och armar, wi bådo til Gud wäl hwar och en man, At han sig wille nådelig förbarma, öfwer hwar betrycktan själ, O Gud tu ser nu wäl, Hur Hedningar oß mänd' handtera.

8. Wårt Skepp blef besatt med Turkar lagen de oß i band och bojor mände leda, Sen Seglade de sedan til Africa hem, En sogelig wind Gud oß unne, Augusti Sexton dar, Alt efter Guds behag, Wi lyckelig til lands mände komma.

9. Så förde de oß til Rådhuset hän, Och sporde om wi wille förswärja, wår Christeliga Religion och emottaga den Så skulle wi få blifwa stora Herrar, Wi alla swarte nej, wi det göra ei, Så länge wi är uti lifwet.

10. Då blef det längt wärre än som det war förr, wi blefwo längt hårdare plågadt, Med hunger arbete frestelse och nöd, Alt som deße Herrar behagadt, At sälja oß igen, Til andra Turkar hän, til ewiga slafwar och Trälar.

11. Där fingo wi gånga som hästar för Plog, Och lida både ångest och qwida, Skönt nakna wi woro med piskor de oß slog, af hetan helt wanmäktad wi gingo, Från morgonen blid, tils aftonens tid, at träla i slafwisk arbete.

12. Men Gud som sina wäl alla hjelpa kan, Wi rymde den bästa tid af wåda, wi rymde af wårt fängsel tilsammans Sexton man hwar wi behåldna kommo undan skada, et farligt wäl de war, om de oß sunnit har, Det wist wåra lif hade kostat.

13. Om

13. Om dagen wi oß gömde i åker, skog i äng, Om natten wi wär wäg mände fara, De oß efterſökte i skogar äng och mark, I hunger, ängst törst nöd wi woro, i sju weckors tid, wi wanka hit och dit, tils wi kom af de Turkiska Gränzor.

14. Der fingo wi tala med en Holländsk Capitain, At komma på hans Skepp til at fara, Han låg då segelfärdig at segla hem igen, Han oß mände grannelig förwara, at wi til Holland kom, behållna hwar en man, en fogelig wind Gud oß sände.

15. Från Holland til Bergen wi oß förhyra lät, dit wi behållna kommo utan fara, Sex år är det sedan wi här på landet stod, Och sedan wi såg Bergens Nordiska Gränsör, Guds namn i allo land af qwinna och af man, Ske lof och pris förutan all ända.

Exemplaret kostar 1. ß.